

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση Α.Γ., Ι.Γ.

Κατά

Ελλάδας

(Προσφυγή υπ'αρ. 58572/10)

Απόφαση

Στρασβούργο, 6 Φεβρουαρίου 2014

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Α.Γ., Ι.Γ. κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδρίασε σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση:

Elisabeth Steiner, Πρόεδρο,

Λίνο-Αλέξανδρο Σισιλιάνο,

Ksenija Turkovic, Δικαστές

Και με την σύμπραξη του André Wampach, Αν. Γραμματέα Τμήματος,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο, στις 14 Ιανουαρίου 2014,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. προσφυγής 58572/10) που ασκήσανε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας δύο Έλληνες υπήκοοι, οι κκ. Α.Γ. και Ι.Γ. («οι προσφεύγοντες») και οι οποίοι προσέφυγαν στο Δικαστήριο στις 15 Σεπτεμβρίου 2010 σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπήθηκαν από τους δικηγόρους Αθηνών Β.Χειρδάρη και Σ.Σδούκο. Την Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσώπησαν οι πληρεξούσιοί της, κ. Ι.Μπακόπουλος, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και η κ. Β. Βέργου Δικαστική Αντιπρόσωπος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 16 Μαΐου 2012 η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

Ι. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Οι προσφεύγοντες γεννήθηκαν αντίστοιχα το 1968 και 1970 και είναι κάτοικοι Στυλίδας.

5. Ο πρώτος προσφεύγων είναι ένας από τους συνδικαιούχους αγροτεμαχίου που βρίσκεται στο νομό Φθιώτιδος. Και οι δύο προσφεύγοντες είναι επίσης συνδικαιούχοι αγροτεμαχίου που βρίσκεται κοντά στο πρώτο.

6. Η παρούσα υπόθεση αφορά την χορήγηση άδειας γεώτρησης από το Νομάρχη στο πρώτο αγροτεμάχιο. Η άδεια αυτή χορηγήθηκε στους συγκυρίους του πρώτου προσφεύγοντος χωρίς τη συγκατάθεσή του.
7. Στις 26 Φεβρουαρίου 2004, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν ενδικοφανή προσφυγή ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Κεντρικής Ελλάδας κατά της νομαρχιακής απόφασης. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η διαδικασία αυτή ήταν απαραίτητη για να προσφύγουν εν συνεχεία ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας. Οι προσφεύγοντες υποστήριζαν μεταξύ άλλων ότι ο υδροφόρος ορίζοντας της περιοχής θα επηρεαζόταν από την υπερβολική υδροληψία. Επομένως, η προαναφερθείσα απόφαση προσέβαλε επίσης τα δικαιώματά τους στη χρήση του νερού ως προς το δεύτερο γειτονικό αγροτεμάχιο που διέθετε επίσης γεώτρηση.
8. Στις 22 Μαρτίου 2004 η προσφυγή απορρίφθηκε (απόφαση αρ. 3631/22.03.2004).
9. Στις 7 Ιουνίου 2004, οι προσφεύγοντες ασκήσανε αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.
10. Στις 21 Οκτωβρίου 2009, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε την επίδικη πράξη. Το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η ποσότητα του αντλούμενου νερού υπερέβαινε την ποσότητα που επιτρεπόταν με βάση την νομαρχιακή απόφαση. Επίσης, έκρινε ότι η διοίκηση όφειλε να είχε χορηγήσει διαφορετική άδεια, η οποία απαιτούσε την προηγούμενη αξιολόγηση της επάρκειας του υδροφόρου ορίζοντα (απόφαση αρ. 3283/2009). Η απόφαση καθαρογράφηκε και επικυρώθηκε στις 15 Μαρτίου 2010.

II. ΤΟ ΟΙΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

Ο νόμος υπ' αρ. 4055/2012

11. Ο νόμος υπ' αρ. 4055/2012 περί «δίκαιης δίκης και εύλογης διαδικασίας» τέθηκε σε ισχύ στις 2 Απριλίου 2012. Τα άρθρα 53 έως 58 του νόμου αυτού εισάγουν μια νέα προσφυγή αποζημιωτικού χαρακτήρα με την οποία χορηγείται δίκαιη ικανοποίηση λόγω της αδικαιολόγητης παράτασης μιας διοικητικής δίκης. Το άρθρο 55§1 ορίζει ότι:

«Η αίτηση δίκαιης ικανοποίησης ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας και εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του

δικαστηρίου, η οποία εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειας αυτής. (...)).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6§1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

12. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» που καθιερώνεται με το άρθρο 6§1 της Σύμβασης το οποίο είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, (...), το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, (...)»

A. Τα επιχειρήματα της Κυβέρνησης

13. Η Κυβέρνηση προβάλλει πρώτον την ένσταση της μη τήρησης της εξάμηνης προθεσμίας. Παρατηρεί ιδίως ότι η οριστική εθνική απόφαση καθαρογράφηκε και επικυρώθηκε στις 15 Μαρτίου 2010 και ότι οι προσφεύγοντες ασκήσανε την προσφυγή τους στις 17 Σεπτεμβρίου 2010, σύμφωνα με την σφραγίδα καταχώρησης της προσφυγής που έθεσε το ίδιο το Δικαστήριο, δηλαδή μετά από διάστημα μεγαλύτερο των έξι μηνών από την έκδοση της οριστικής εθνικής απόφασης.

14. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι η προσφυγή θα πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη σύμφωνα με το νέο κριτήριο του άρθρου 35§3(β) της Σύμβασης, όπως έχει τροποποιηθεί με το Πρωτόκολλο αρ. 14, σύμφωνα με το οποίο το Δικαστήριο μπορεί να κηρύξει μια προσφυγή απαράδεκτη εάν «ο προσφεύγων δεν έχει υποστεί σημαντική βλάβη, εκτός εάν ο σεβασμός των δικαιωμάτων του ανθρώπου, όπως αυτά ορίζονται από τη Σύμβαση και τα Πρωτοκολλά της, απαιτεί την εξέταση της προσφυγής επί της ουσίας και υπό την προϋπόθεση ότι δεν μπορεί να απορριφθεί για τον λόγο αυτό καμία υπόθεση η οποία δεν έχει εξεταστεί δεόντως από εσωτερικό δικαστήριο». Ειδικότερα, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, οι προσφεύγοντες δεν υπέστησαν καμία ζημία, αφού καθ' όλη την περίοδο που η υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας είχαν την άδεια χρήσης νερού για το δεύτερο αγροτεμάχιο.

B. Η κρίση του Δικαστηρίου*1. Ως προς το παραδεκτό*

α) Ως προς την επικαλούμενη μη τήρηση της εξάμηνης προθεσμίας του άρθρου 35§1 της Σύμβασης.

15. Σύμφωνα με την παγιωμένη πρακτική των οργάνων της Σύμβασης και το άρθρο 47§5 του Κανονισμού, το Δικαστήριο θεωρεί κανονικά ότι μια προσφυγή έχει ασκηθεί την ημερομηνία της πρώτης επικοινωνίας του προσφεύγοντος που δείχνει την πρόθεση του ενδιαφερομένου να προσφύγει στο Δικαστήριο και με την οποία εκθέτει, έστω και περιληπτικά, την φύση της προσφυγής. Αυτή η πρώτη επικοινωνία, που μπορεί να έχει την μορφή φαξ, διακόπτει την εξάμηνη προθεσμία (*Kemenuaco κατά Ολλανδίας*, 65938/09, (déc.)§19, απόφαση της 1^{ης} Ιουνίου 2010). Η ημερομηνία που λαμβάνεται υπόψη για τον υπολογισμό της εξάμηνης προθεσμίας είναι αυτή της άσκησης της προσφυγής ή η ημερομηνία αποστολής της προσφυγής στο Δικαστήριο, όπως προκύπτει από την σφραγίδα του ταχυδρομείου, και όχι η σφραγίδα παραλαβής που τίθεται στο σώμα της προσφυγής (*Kipritei κατά Τουρίας*, αρ. 14294/04, §18, 3 Ιουνίου 2008).

16. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η οριστική εθνική απόφαση είναι η απόφαση υπ' αρ. 3283/2009 του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία καθαρογράφηκε και επικυρώθηκε στις 15 Μαρτίου 2010. Σύμφωνα με τα στοιχεία του φακέλου, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφυγή ασκήθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου 2010, ημερομηνία κατά την οποία οι εκπρόσωποι των προσφευγόντων έστειλαν στο Δικαστήριο φση της προσφυγής, δηλαδή εντός έξι μηνών από την ημερομηνία έκδοσης της εθνικής οριστικής απόφασης. Επομένως, η προσφυγή δεν είναι εκπρόθεσμη και θα πρέπει να απορριφθεί η ένσταση της Κυβέρνησης.

β) Ως προς την επικαλούμενη παραβίαση του νέου κριτηρίου που θεσπίστηκε με το άρθρο 35§3(β) της Σύμβασης

17. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διάταξη που θεσπίστηκε με το Πρωτόκολλο υπ' αρ. 14 εισάγει ένα νέο όρο απαραδέκτου ο οποίος συνοδεύεται με δύο προστατευτικές ρήτρες, που πρέπει να πληρούνται σωρευτικώς (βλ. *Ionescu κατά Ρουμανίας*, (déc.), αρ.

36659/04, 1η Ιουνίου 2010 και *Holub κατά Τσεχικής Δημοκρατίας (déc.)*, αρ. 24880/05, 14 Δεκεμβρίου 2010).

18. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι προσφεύγοντες δεν υπέστησαν σημαντική ζημία, την εποχή των πραγματικών περιστατικών η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους προσφυγή με την οποία να μπορούν να παραπονεθούν για τη διάρκεια μιας διοικητικής δίκης (βλ. ανωτέρω παρ. 11). Επομένως, σύμφωνα με την ερμηνεία της νομολογίας ως προς το δεύτερο προστατευτικό όρο (*Dudek κατά Γερμανίας, (déc.)*, αρ. 12977/09 και λοιποί, 23 Νοεμβρίου 2010), το Δικαστήριο κρίνει ότι η υπόθεση δεν εξετάστηκε δεόντως από το εθνικό δικαστήριο. Επομένως, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι η ένσταση σχετικά με την απουσία σημαντικής βλάβης πρέπει να απορριφθεί.

19. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επίσης ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3(α) της Σύμβασης. Θεωρεί επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

2. Ως προς την ουσία

α) Υπό κρίση περίοδος

20. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι πριν προσφύγουν στο Συμβούλιο της Επικρατείας, οι προσφεύγοντες ασκήσανε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Κεντρικής Ελλάδας. Η προσφυγή αυτή ήταν απαραίτητη διαδικασία για να μπορέσουν να προσφύγουν στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Συναφώς, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι όταν σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία ο προσφεύγων πρέπει να εξαντλήσει μια διοικητική διαδικασία πριν προσφύγει σε δικαστήριο, η διαδικασία ενώπιον του διοικητικού οργάνου πρέπει να συμπεριληφθεί στην διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 6 (βλ. ομοίως, *Πασχαλίδης και λοιποί κατά Ελλάδα*, 19 Μαρτίου 1997, §33, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, *Ιχτιγιάρου κατά Ελλάδα*, αρ. 12045/06, §38, 19 Ιουνίου 2008).

21. Υπό τις συνθήκες αυτές, η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 26 Φεβρουαρίου 2004, με την προσφυγή των προσφευγόντων στον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Κεντρικής Ελλάδος και ολοκληρώθηκε στις 15 Μαρτίου 2010, οπότε και καθαρογράφηκε και

επικυρώθηκε η απόφαση υπ' αρ. 3283/2009. Επομένως, διήρκεσε πάνω από έξι έτη για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας κρίνεται σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα, τον περίπλοκο χαρακτήρα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών, καθώς και το διακύβευμα της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί κατά Ελλάδα*, αρ. 50973/08, 21 Δεκεμβρίου 2010).

23. Το Δικαστήριο έχει εξετάσει επανειλημμένως υποθέσεις που εγείρουν θέματα παρόμοια με αυτά της υπό κρίση υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί*).

24. Σημειώνει ότι η υπόθεση δεν είχε περίπλοκο χαρακτήρα. Επίσης, το Δικαστήριο δεν εντοπίζει κανένα στοιχείο που να δείχνει την ευθύνη των προσφευγόντων για την παράταση της διάρκειας της διαδικασίας. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση, η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας ήταν υπερβολική και δεν πληροί την προϋπόθεση της «λογικής προθεσμίας». Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

25. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα δικαστήριο ενώπιον του οποίου να μπορεί κάποιος να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης το οποίο είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των».

A. Ως προς το παραδεκτό

26. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3(α) της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανένα λόγο απαραδέκτου. Επομένως θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Ως προς την ουσία

27. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 καθιερώνει μια πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής που να επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για την παραβίαση της υποχρέωσης, που προβλέπεται από το άρθρο 6§1, να δικαστεί η υπόθεσή του εντός εύλογης προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας*, [GC], αρ. 30210/96, §156, CEDH 2000-XI).

28. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερομένους μια πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τη διάρκεια της διαδικασίας (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, προαναφερθείσα *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί*, §§33-35).

29. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 12 Μαρτίου 2012 δημοσιεύθηκε ο νόμος υπ' αρ. 4055/2012 για την «δίκαιη δίκη και εύλογη διάρκεια αυτής» που τέθηκε σε ισχύ στις 2 Απριλίου 2012. Σύμφωνα με τα άρθρα 53 επ. του προαναφερθέντος νόμου, θεσπίστηκε μια νέα προσφυγή η οποία επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να παραπονεθούν για τη διάρκεια σε κάθε βαθμό της διοικητικής διαδικασίας εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης (βλ. ανωτέρω παρ. 11). Ωστόσο, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο νόμος αυτός δεν είχε αναδρομική ισχύ και συνεπώς δεν προέβλεπε μια τέτοια προσφυγή για τις υποθέσεις που είχαν ήδη ολοκληρωθεί έξι μήνες πριν τεθεί σε ισχύ ο νόμος αυτός.

30. Στην υπό κρίση υπόθεση, η απόφαση υπ' αρ. 3283/2009 δημοσιεύτηκε στις 21 Οκτωβρίου 2009, δηλαδή πάνω από έξι μήνες πριν την έναρξη ισχύος του νόμου υπ' αρ. 4055/2012. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω του ότι, την εποχή των πραγματικών περιστατικών δεν υπήρχε στο εθνικό δίκαιο προσφυγή που να επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να πετύχουν την

κύρωση του δικαιώματός τους να εξεταστεί η υπόθεσή τους εντός εύλογης διάρκειας, υπό την έννοια του άρθρου 6§1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

31. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

32. Οι προσφεύγοντες ζητούν το ποσό των 10.000€ καθένας για την ηθική βλάβη που υπέστησαν.

33. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές.

34. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν ορισμένη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, τους επιδικάζει το ποσό των 3.250€ από κοινού για την αιτία αυτή.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης, με την προσκόμιση τιμολογίων, 1.230€ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη για τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

36. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές.

37. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά έχουν αποδειχθεί ότι είναι πραγματικά, αναγκαία και επίσης εύλογα ως προς το ύψος τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας*, δίκαιη ικανοποίηση, [GC], αρ. 31107/96, §54, CEDH 2000-XI).

38. Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο, με βάση τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του και τα ανωτέρω κριτήρια κρίνει εύλογο να επιδικάσει στους προσφεύγοντες 500€ από κοινού για την αιτία αυτή, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

39. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή.
2. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6§1 της Σύμβασης.
3. Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.
4. Αποφαίνεται
 - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή κράτος θα πρέπει να καταβάλει από κοινού στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:
 - i) 3.250 € (τρεις χιλιάδες διακόσια πενήντα ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για την ηθική βλάβη
 - ii) 500€ (πεντακόσια ευρώ), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τους προσφεύγοντες, για έξοδα και δικαστική δαπάνη.
 - β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.
5. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.

Συντάχτηκε στα γαλλικά και κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 6 Φεβρουαρίου 2014 σύμφωνα με το άρθρο 77§§2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach
Αν. Γραμματέας

Elisabeth Steiner
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα